

Despre răpirea celor credinciosi

fragmente din scrierile lui J.N.Darby

1995 GUTE BOTSCHAFT VERLAG

P.O.B. 80 35663 Dillenburg

Rapirea credinciosilor si caracterul ramasitei iudaice

Rapirea sfinților pentru a întâlni pe Domnul în văzduh, înainte de arătarea Sa pe pământ, precum și existența unei ramasite iudaice în care Duhul lui Dumnezeu lucrează plin de îndurare, înainte ca Domnul să Se arate pentru ei și pentru eliberarea lor, atrage din fericire atenția creștinilor.

Cercetarea acestor subiecte va largi, prin har, înțelegerea multora din cele mai importante idei, pline de bincuvantare și de folos pentru sufletele lor. Caracterul adevărat al Adunării lui Dumnezeu va apărea tot mai clar, la fel și felul legăturii ei cu Hristos, pe de o parte, și caile lui Dumnezeu în carmuirea lumii, pe de altă parte; și acestea sunt cele două mari subiecte pe care le tratează Scriptura. Desigur, în primul rând pe toți îi interesează impacarea sufletului lor cu Dumnezeu. Dar și asupra subiectului acestuia din urmă, o înțelegere corectă a celorlalte două arunca lumina din belsug.

Rapirea celor sfinți înainte de arătarea lui Hristos nu are a face cu Adunarea în mod exclusiv. Dar, deoarece facem parte din cei ce vor fi rapiti, desigur, rapirea ne interesează în gradul cel mai înalt. Și, indirect, cercetarea aceasta duce la punerea întrebării: ce este Adunarea? Și aceasta, deoarece învățătura rapirii sfinților înaintea arătării lui Hristos se leagă de existența unei ramasite iudaice care va aștepta salvarea după ce rapirea va fi avut loc și înaintea arătării Lui. Iar poziția acestei ramasite se leagă, mai mult sau mai puțin, de starea spirituală a sfinților înainte de arătarea Adunării pe pământ. Cei ce cred în rapirea Adunării înainte de arătarea lui Hristos, susțin că Adunarea are un caracter și o legătură cu Hristos speciale și particulare, datorită faptului că ea este formată ca un trup, prin coborârea Duhului Sfânt din ceruri. Și astfel, deși mântuirea este în mod necesar aceeași în toate timpurile, poziția sfinților dinainte era cu totul deosebită.

În Psalmi se găsește o ramasita iudaică și întâlnești gândurile, simțămintele, speranțele, temerile în care Duhul lui Hristos intra în mod profetic cu cei din această ramasita și pentru ei. Despre această ramasita se vorbește de asemenea în profeti, ca existând înainte de arătarea Domnului și ca așteptând această arătare, fiind salvati prin ea. Și, mai departe, Domnul însuși fiind un slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, tot așa cum este și Mântuitor, S-a prezentat pe Sine însuși în mod necesar lui Israel potrivit acestor promisiuni și S-a făcut una cu această ramasita și capetenie a ei, în măsura în care ea a fost trezită ca să-L poată cunoaște.

De aceea, înțelegerea multor locuri din Noul Testament ajunge de asemenea să fie implicată în această problemă; și desigur, întreaga ordine a dispensațiilor lui Dumnezeu este văzută în lumina aceasta. Dar, mai presus de toate, poziția Adunării și a privilegiilor ei, ca una care e formată de

Duhul Sfânt venit la noi din ceruri, este importantă și esențială în privința aceasta; și o înțelegere dreaptă a ei este o cheie pentru înțelegerea corectă a Cu-vantului lui Dumnezeu.

Ramasita lui Israel și Adunarea

Cele două puncte în privința cărora este important să avem marturia clară a Scripturii sunt: întâi, ca va fi o ramasita evreiască la sfârșit, cu un loc care aparține ei, ca ramasita; al doilea, caracterul deosebit al Adunării lui Dumnezeu.

Ca va fi o ramasita evreiască la sfârșit, eliberată și binecuvântată de Domnul la venirea Sa, binecuvântată pe pământ, este, dincolo de orice discuție, învățătura Scripturii. Ramasita aceasta nu are nici binecuvântările cerești ale Adunării, nici așteptarea Adunării. Ea are parte de promisiunile date lui Israel. Cum se spune în Isaia 10, „chiar dacă numărul copiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, o ramasita se va întoarce”; iar versetul 21: „O ramasita, ramasita lui Iacov, se va întoarce la Dumnezeul Cel Atotputernic.” Toate acestea ne arată clar că ramasita este cea care va fi binecuvântată, și anume cu binecuvântările lui Israel, potrivit promisiunii, având pe Iehova ca Dumnezeu al lor. Binecuvântările lor se referă la gloria pământescă, sub domnia lui Hristos, în țara lor, potrivit promisiunilor făcute lor.

Dacă așteptările lor ar fi așteptările Adunării și poziția lor spirituală la fel ca a noastră, atunci promisiunile lor nu ar mai fi împlinite și ei ar fi dezamăgiți în privința lor. Și dacă speranțele lor nu s-ar împlini cu ei, atunci și speranțele noastre ar fi coborate la nivelul celor evreiești, pământesci și temporare.

De fapt acesta este scopul cel mare al dușmanului prin tot acest sistem de gândire, pentru că nu mă îndoiesc de faptul că este aici în adevăr o lucrare a lui. Tagaduind o ramasita evreiască, speranțe evreiești și care se bazează pe promisiunile evreiești, se ajunge la un sistem care coboară Adunarea la nivelul ramasitei evreiești. Iar valoarea și puterea promisiunilor spirituale în locurile cerești, în Hristos, și locul trupului lui Hristos în unitate cu El sunt atunci tagaduite și pierdute. Și tocmai acestea sunt problemele vitale ale creștinilor.

Scopul cel mare al vrăjmasului este că, tagaduind răpirea celor sfinți înainte de arătarea Domnului și prin urmare nerecunoașterea unei ramasite evreiești distincte, împreună cu speranțele ei specifice evreiești, să tagaduiască și să distrugă însăși credința Adunării lui Dumnezeu. Departă de mine să spun că toți câți au căzut în acest sistem ar avea vreun astfel de scop sau chiar că ar fi conștienți de urmările pe care le are; dar urmările nu se arată mai puțin și spre paguba lor, chiar dacă nu au ei această intenție. Sunt înșelați de vrăjmas, deși nici vorba că s-ar gândi să înșele și ei împreună cu el.

Ramasita in evanghelia dupa Matei

In evanghelia dupa Matei avem o misiune ex-clusiv pentru Israel, indeplinita in timpul vietii Domnului, misiune care s-a continuat dupa aceea de Duhul si care avea sa dureze pana la sfarsit. Slujba aceasta avea sa nu fie incheiata, nici com-pletata, si totodata marginita la cetatile lui Israel, pana ce va veni Fiul Omului. Era o misiune exclusiv pentru Israel, prelungita pana la ramasita de la urma. Si ea este continuata cu aceleasi teluri, pana ce El va veni ca Fiu al Omului. Ucenicii vor avea a face cu natiunile numai ca fiind vrajmase, alaturi de poporul rau si impotrivor al evreilor. Ei aveau, potrivit sperantelor si perspectivelor evreiesti, sa adune o ramasita si sa pregateasca un popor pentru imparatia care era aproape. Aceasta era invatatura directa pe care o dadea Domnul.

Notez in treacat ca, alaturi de istoria tainelor imparatiei pana la terminarea lor, urmare respingerii Sale, Adunarea insasi (capitolul 16) si gloria imparatiei (capitolul 17) sunt vestite in legatura cu numele Sau de Fiu al lui Dumnezeu si de Fiu al Omului. El si ucenicii Sai (capitolul 17.24-27) sunt fii ai imparatiei. Judecata natiunilor, vazuta in raspunderea lor, este clar anuntata in diferite pilde sub lege si sub harul misiunii lui Hristos din acel timp.

Mai departe, misiunea apostolilor (capitolul 23.34-36) e prezentata prin „profeti, oameni intelepti si carturari”, trimisi acestui popor asa cum fusesera profetii din vechime respinsi, aducand judecata de acum a acestei natiuni. Deseori Domnul Isus a dorit sa adune pe copiii Ierusalimului, ai acestui Ierusalim care in toate timpurile a lovit cu pietre pe profeti si a omorat pe cei trimisi la el, dar ei n-au vrut sa auda. Acum casa lor le-a fost lasata pustie si ei nu vor mai vedea pe Domnul, pana ce se vor pocai.

Atunci cand, prin har, Ierusalimul va avea duhul celor de la care Dumnezeu a primit laude, punandu-le in gura copiilor si celor ce sug, cand Hristos a fost respins de aceasta natiune — adica marturia din Psalmul 118 — atunci si nu inainte, Ierusalimul va vedea iar pe Hristos. Intr-un cuvant, ei trebuie sa fie un popor pregatit sa-L primeasca, sa spuna: „Binecuvantat este Cel ce vine in numele Domnului”, inainte ca Domnul sa li Se descopere. Nimic nu poate fi mai clar decat aceasta, cu privire la pozitia in care Domnul pune multimea si pe ucenici. Iata trasaturile pe care El le arata ca sunt date martorilor acestora din urma dupa moartea Sa, dupa pustiirea Ierusalimului si a casei, pana ce pocainta si inima pregatita ii va face gata sa-L primeasca pe Domnul, gata sa-L primeasca in casa lor aici pe pamant, casa care nu va mai fi pustiita. Domnul continua apoi in Matei 24 sa vesteasca judecata Ierusalimului si imprejurarile in care vor fi ucenicii Sai in legatura cu sfarsitul veacului. Ucenicii intreaba cand va fi daramat templul, care este semnul venirii lui Hristos si al sfarsitului vea-cului. Ca aceasta intrebare se refera la poporul evreu, e foarte clar.

Sfarsitul veacului (este bine cunoscut ca aici „sfarsitul lumii” este o greseala) nu isi are sensul sau aplicatia in afara sferei de gandire a evreilor. Este limpede ca la aceasta se referea gandirea ucenicilor. Si raspunsul pe care-l da Domnul continua pe aceeasi temelie. Raspunsul Lui este impartit in doua parti: instiintari generale pana la versetul 14, si imprejurarile lor deosebite, incepand cu versetul 15.

Cu privire la cea dintai parte, caror persoane se vor adresa unii, cand vor veni si le vor spune: „Eu sunt Hristosul”? Nu crestinilor. Era o asteptare ca Hristos va trebui sa apara, in care ucenicii cu asteptari evreiesti puteau fi inselati. Scena, sfera si caracterul inselaciunii sunt evreiesti. Inainte de a se indeplini asteptarea lor, evanghelia imparatiei pe care Isus si chiar Ioan Botezatorul au vestit-o va fi dusa tuturor natiunilor si apoi va veni sfarsitul.

Partea de la urma, de la versetul 16, arata atat de clar cat poate spune o limba omeneasca, faptul ca Domnul Se refera la ce era evreiesc. Uraciunea pustiirii despre care vorbeste Daniel se refera la poporul lui (al lui Daniel) si ea este punctul de plecare. Ea se va aseza in locul sfant. Cei ce vor fi in Iudeea vor fugi spre munti: de aceea sa se roage ca fuga lor sa nu fie in ziua sabatului. Ce limbaj ar fi putut arata mai clar locul, poporul, imprejurarile de care erau preocupate atunci gandurile Domnului? In ce priveste pe sfinti, pe natiuni si judecata lor, toate acestea le gasim in capitolul 25.

Pentru a rezuma ideea pe care ne-o da evanghelia aceasta, putem spune ca ea ne prezinta lucrarea in timpul lui Hristos (capitolul 10) si o continua pana la sfarsit, pana la venirea Fiului Omului, cu un caracter exclusiv evreiesc. Domnul Se ocupa de ucenici si de multime (capitolul 23) intr-un mod evident pe un teren evreiesc, ca fiind supusi scaunului lui Moise. Si spune, ca incheiere, ca pocainta va trebui sa caracterizeze ramasita, inainte ca ei sa-L poata vedea iar. Si apoi, aratand judecata asupra casei, arata vina acestei natiuni: inmultirea acestei nelegiuiri, martorii adevarati ai imparatiei si vestirea ei, pana la sfarsit, tuturor natiunilor. Si in final El Se va ocupa in necazul eel mare cu ramasita credincioasa din Iudeea si Ierusalim, inainte de aratarea Sa.

Instiintandu-i ca se vor ridica inselatori, ca si cum El ar fi deja prezent, o astfel de idee nu se poate in nici un fel sa aiba aplicatie crestinilor, deoarece ei au sa fie rapiti, sa intalneasca pe Domnul in vazduh. O persoana trebuie sa fi renuntat la sperantele crestine, inainte ca un astfel de inselator sa-i poata fi o cursa. In schimb, pentru cei din ramasita pamanteasca, prezenta lui Hristos pe pamant este sumarul tuturor sperantelor drepte.

Continuarea indurarii fata de Israel

In ce priveste continuarea, dupa aceea, a marturiei in mijlocul Ierusalimului, Domnul Isus cand era pe cruce (Luca 23.24) a mijlocit pentru ei, spunand: „Tata, iarta-i, pentru ca ei nu stiu ce fac!”

Pentru aceasta Duhul Sfânt, în marturia pe care o dădea, spunea prin gura lui Petru (Faptele Apostolilor 3.17-21): „Si acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai-marii voștri... Pocăiți-vă deci și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se steargă pacatele, pentru că (nu „când”) timpurile de înviere să poată veni prin prezența Domnului și să trimită pe Cel care a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească până la timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi profeti din vechime.”

Continuarea plină de îndurare a marturie față de Israel (vezi versetele 25, 26, unde ramasa este bine deosebită prin primirea marturie) arată că pocăința era cerută pentru a avea parte de întoarcerea din nou a lui Israel. Și vor fi pierduți toți cei ce nu primesc această marturie profetică (versetul 23).

Stefan le marturisește că ei totdeauna s-au împotrivit Duhului Sfânt. Iar lui Saul, cel mai activ împotrivitor printre ei, ajutor de bunăvoie al ucigărilor martirului, i se descoperă învățătura deplină a Adunării. Martorii persecutați erau madulare ale lui Hristos Insuși. Totuși, deși Adunarea fusese înființată (și avem lucrul acesta în Faptele Apostolilor 2, înainte de marturia lui Petru) și Pavel a fost făcut un slujitor al ei, el a predicat mai întâi numai evreilor. Când ei însuși s-au socotit nevrednici de viața veșnică, el s-a îndreptat spre celelalte națiuni și a spus, că marturie a lucrării lui pentru Adunare, ceea ce Domnul, în viața Lui, marturisise aici pe pământ (Matei 13.14), că judecata rostită de Isaia avea în curând să vină peste ei. Dar abia în Faptele Apostolilor 28 lucrul acesta se spune în final; aceasta este cea din urma marturie a Scripturii, pe care o avem din punct de vedere istoric.

Învățătura generală a unei ramase în Israel este clar prezentată în epistola către Romani. Este crutată o ramasa aleasă care, necontinuând în necredință, va fi altoită iar, și aceasta în propriul ei maslin. Nu va fi altoită în adunarea creștină, care nu a fost nicidecum propriul lor maslin; ei niciodată n-au fost tăiați din adunarea creștină și n-au fost ramuri care să nu fie ramas în ea. Este o ramasa aleasă a lui Israel care va fi adusă să creadă și să fie altoită în propriul lor maslin și să devină „tot Israelul”. Sunt multe locuri în profeti, ca Ioel 2, Zaharia 9, la care este de ajuns să ne referim.

Descoperirea tainei Adunării

Acum ne vom ocupa cu celălalt punct de seamă despre care am dorit să vorbim, în care Dumnezeu Își arată plinătatea harului Sau suveran. Des-fașurarea istorică a învățaturii acesteia a fost atinsă puțin, și acum o vom expune pe scurt. Avem dreptul cel mai mare și mai deplin de a

spune ca invatatura aceasta a fost in intregime nedescoperita in Vechiul Testament. Vorbind despre taina primirii natiunilor, ca sa fie un trup in Adunarea lui Dumnezeu, Pavel spune in Romani 16.25,26: „Vestirea lui Isus Hris-tos, potrivit cu descoperirea tainei care a fost tinuta ascunsa timp de veacuri, dar a fost aratata acum prin scrieri profetice (nu „scrierile profetilor”), la porunca Dumnezeului celui vesnic, si a fost adusa la cunostinta tuturor natiunilor, pentru ascultarea credintei...” In Efeseni 3.5,6: „Taina lui Hristos care n-a fost facuta cunoscut fiilor oamenilor in celelalte generatii, cum a fost descoperita acum sfintilor Sai apostoli si profeti, prin Duhul: ca adica natiunile sunt impreuna mostenitoare cu noi, alcatuiesc un singur trup cu noi...” Si versetul 9 spune: „Economia acestei taine ascunse din veacuri in Dumnezeu... pentru ca intelepciunea nespus de felurita a lui Dumnezeu sa fie facuta cunoscut acum, prin Adunare, domniilor si stapanirilor in cele ceresti, dupa planul veacurilor pe care l-a facut in Hristos Isus, Domnul nostru...”

De asemenea citim in Coloseni 1.24-26: „pentru trupul Lui, care este Adunarea, al carei slujitor am fost facut potrivit economiei lui Dumnezeu ce mi s-a dat fata de voi, ca sa intregesc Cuvantul lui Dumnezeu, taina tinuta ascunsa din veacuri si din generatii, dar aratata acum sfintilor Sai...”

Invatatura aceasta, al carei slujitor a fost Pavel, asa cum ni se arata in Coloseni, ca sa intregasca Cuvantul lui Dumnezeu, a fost cu totul necunoscuta sfintilor Vechiului Testament. Ea a fost nu numai necunoscuta in intregime, ci a fost si ascunsa in Dumnezeu. Alte lucruri puteau ei sa le aiba pentru un veac care va veni si nu pentru ei insisi, ca promisiune a Duhului si glorie a Mesiei; dar acest lucru — Adunarea — ei nu-l cunosteau deloc.

Cand Tatal a descoperit lui Simon, fiul lui Iona, adevarul despre Persoana lui Hristos, ca El era Fiul Dumnezeului Celui viu (nu numai Hristosul), a-tunci Hristos a putut vorbi despre Adunare. Ea avea sa fie intemeiata pe aceasta marturie. Dar El vorbea numai in mod profetic si ca un lucru de viitor: „Pe aceasta stanca voi zidi Adunarea Mea.” Si prin invierea Sa a fost dovedit cu putere ca este Fiul lui Dumnezeu. In felul acesta puterea Satanei era nimicita. Si moartea Sa a fost necesara ca sa adune impreuna, intr-unul singur, pe copiii lui Dumnezeu, pe oriunde ar fi fost ei risipiti. Iar plecarea Lui a fost pentru ca Mangaietorul sa poata veni.

Daca grauntele de grau nu cade in pamant si nu moare, ramane singur. Cand Hristos a murit, temelia mareata a fost pusa pentru toate binecuvantarile si indeosebi pentru Adunare. Si Duhul Sfânt, Mangaietorul, a coborat potrivit promisiunii, iar Adunarea a fost intemeiata. Si Domnul adauga zilnic Adunarii pe cei ce trebuiau sa fie mantuiti (ramasita), cum citim in Faptele Apostolilor 2.47. Acesta era felul in care acum El dispunea de ei, desi promisiunile facute lui Israel ramaneau sigure.

Invatatura despre Adunare totusi nu era inca facuta cunoscut, dupa cum ne informeaza Scriptura. Crestinii ramaneau atasati cu totul de iudaism, plini de ravna pentru lege. Unii preoti ajungeau

sa dea ascultare credintei, dar se pare ca n-au incetat totusi sa fie preoti. Petru nici nu invata ca Isus este Fiul lui Dumnezeu; invatatura lui era: Pe Acela pe care voi L-ati rastignit, „Dumnezeu La inaltat cu puterea Lui si L-a facut Domn si Mantuitor, ca sa dea lui Israel pocainta si iertarea pacatelor.” (Faptele Apostolilor 5.30,31.) Deci Dumnezeu a facut din El, Domn si Hristos.

Poate va surprinde pe cititor faptul ca Adunarea nu este mentionata decat in epistolele lui Pavel. O anumita adunare este mentionata in Ioan; dar despre Adunare ca un tot, trup al lui Hristos, vorbeste numai Pavel. Prin urmare, pot sa adaug, tot asa este si cu rapirea sfintilor inainte de aratarea lui Hristos.

In Faptele Apostolilor invatam ca Dumnezeu a randuit o lucrare libera, in afara apostolilor. Aceas-ta a starnit cea mai apriga ura a iudeilor. Si astfel este omorat unul din cei ce au fost unelte deosebite in aceasta lucrare a lui Dumnezeu. Cerul primeste cel dintai rod al puterii Duhului Sfânt, al Adunarii; cerul se deschide si este vazut un Hristos ceresc, un Om in glorie. Fiind facut asemenea lui Hristos, duhul lui Stefan se duce la El, iar iudaismul isi spune ultimul cuvant prin varsarea de sange. Ei totdeauna s-au impotrivit Duhului Sfânt. Dar Dum-nezeu nu locuieste intr-o casa facuta de maini. Si lucrul acesta schimba totul: o strangere laolalta, formata inainte de intoarcerea din nou a lui Hristos, isi avea inceputul.

Asa s-a intamplat in cazul unei singure per-soane. Dar dusmania evreilor avea sa aiba un caracter si mai violent. Nefiind multumit cu prapadul facut in biserica din Ierusalim, Saul persecuta si pe cei din alte localitati. Dar, in timp ce era ocupat in felul acesta, in apropiere de cetatea Damascului, el a fost oprit pe loc de Domnul, care i S-a descoperit pe Sine Insusi in glorie si spunandu-i ca cei pe care ii persecuta erau chiar El Insusi: „Eu sunt Isus, pe care-L persecuti”. „De ce Ma persecuti?” Aici deci harul suveran a fost aratat din belsug, mai presus de insasi impotrivirea fata de Duhul Sfânt. Temelia pentru evanghelia gloriei a fost pusa si identificarea tuturor sfintilor de pe pamant cu Cei ce este Capul lor in ceruri a fost facuta punctul de plecare al marturiei lui Pavel cu privire la ce era Adunarea Sa. Si el a devenit slujitorul ei. Pentru un Hristos al gloriei, iudeii si celelalte natiuni erau toti una; ei erau toti una in El.

Primirea lui Corneliu a fost incredintata lui Petru, pentru ca adevarul cel nou sa nu fie ca ceva separat; dar unitatea, cum era aratata pe pamant, continua cu un nou element de adevar introdus. Unitatea evreilor si a celorlalte natiuni, ca un singur trup in Hristos, a fost incredintata ca marturie, lui Pavel. El a fost slujitorul Adunarii, ca sa intregeasca Cuvantul lui Dumnezeu. El, singurul care vorbeste despre Adunare, ce ne invata el? Dumnezeu „a pus toate lucrurile sub picioarele Lui (ale lui Hristos inaltat) si L-a dat Cap peste toate lucrurile Adunarii, care este trupul Lui, plinatatea Celui ce umple totul in toti.”

Tot așa în Coloseni 1: „El este Capul trupului, al Adunării, El este începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți.” Tot așa, în amanunte, în Romani 12.5: „Și noi, fiind mulți, suntem un singur trup în Hristos și fiecare în parte madulare unii altora.” La fel în 1 Corinteni 12: „După cum trupul este unul și are multe madulare, dar toate madularele trupului, macar ca sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Pentru că printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi, și toți am fost adaptați dintr-un singur duh... Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte madularele Lui.”

Un alt caracter precis al existenței Adunării pe pământ este că noi, evrei și națiuni (Efeseni 2), suntem zidiți împreună ca o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Modul de zidire este daramarea zidului de la mijloc despartitor și facerea din cei doi a unui singur om; dar, cum se spune în pasajul deja citat, taina este că națiunile sunt împreună mostenitoare în acel singur trup. Botezul Duhului Sfânt, prin care trupul a fost format, a avut loc în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 1.8).

Intr-un cuvânt, Adunarea este trupul lui Hristos, format, în timp ce El a fost înălțat, de Duhul Sfânt pe care El L-a trimis ca să adune pe sfinți într-o unitate. Înainte ca Israel să fi fost stăpânit de Dumnezeu ca națiune, sfinții umblau într-o credință individuală. Când Israel a fost recunoscut, erau unii din acest popor în adevăr ai Săi, în timp ce mulțimea rămânea necredincioasă. După moartea și înălțarea la cer a Domnului Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși nu numai pentru acest popor, ci ca să adune împreună pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți, toate s-au schimbat în această privință. Deosebirea dintre evrei și celelalte națiuni sa sters. Și unii și alții, prin credință, sunt împacati cu Dumnezeu și strânsi laolaltă în unitatea unei singure Adunări, prin Duhul Sfânt trimis din cer. Aceasta este Adunarea lui Dumnezeu, trupul lui Hristos, locuința Duhului Sfânt pe pământ.

Când Domnul adaugă Adunării pe cei ce trebuiau să fie mantuiți, e foarte clar că nu-i adaugă la ceva de care ei aparțineau deja. Și dacă îi adaugă la ea, acesta era un act care arată că ei nu aparțineau de ea prin simplul fapt că erau dintre evrei, nici pentru că ar fi fost mai evlavioși. Era instituit un trup cu totul nou, format în unitate de Duhul Sfânt trimis jos din cer și unit cu Capul care este în cer.

Răpirea: așteptarea Adunării

Avem acum să cercetăm care este marturia lui Dumnezeu cu privire la cei ce sunt uniți cu Domnul Hristos de pe acum. Adunarea unită cu Hristos nu are a face cu arătarea sau venirea lui Hristos pe pământ, că speranța proprie ei. Locul ei este în alta parte; ea este deja așezată în El, în locurile cerești, ea trebuie doar să fie adusă acolo și să prezente trupească.

Domnul Hristos n-a putut ramane cu ucenicii Sai aici pe pamant si le-a spus: „Ma duc sa va pregatesc un loc; si daca Ma voi duce si va voi pregati un loc, voi veni din nou si va voi lua la Mine Insumi, ca acolo unde sunt Eu sa fiti si voi.” (Ioan 14.3.) Lucrul pe care Adunarea il are de asteptat pentru ea, deci, nu este, desi sigura si de el, aratarea lui Hristos, ci ridicarea ei acolo unde este El. Si asa ne invata apostolul, vorbind despre lucrul acesta in amanunt: „Domnul Insusi, cu un strigat de strangere laolalta, cu glasul arhanghelului si cu trambita lui Dumnezeu, Se va cobori din cer si intai vor invia cei morti in Hristos; apoi noi, cei vii care ramanem, vom fi rapiti impreuna cu ei in nori, ca sa intalnim pe Domnul in vazduh, si astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4.16,17.)

Vom pleca sa-L intalnim pe Domnul Hristos in vazduh. Nimic mai clar deci, ca noi vom pleca sa-L intampinam, si nu sa asteptam venirea Sa pe pamant. Si ca aceasta venire ca sa ne primeasca la El nu este aratarea Lui, ne este si mai clar daca luam seama la ce se spune in Coloseni 3.4, unde ni se precizeaza ca vom fi deja cu El atunci cand El Se va arata. „Cand Se va arata Hristos, viata noastra, atunci voi va veti arata si voi impreuna cu El in glorie.”

Aceasta identificare a asteptarii Adunarii si a gloriei ei cu Domnul Hristos Insusi este esentialul binecuvantarii Adunarii. El este viata noastra, drep-tatea noastra; gloria care I-a fost data Lui, El ne-a dat-o noua: noi suntem madulare ale trupului Sau, suntem din carnea Lui si din oasele Lui. Noi suferim impreuna cu El, imparatim impreuna cu El, suntem glorificati impreuna cu El, fiind facuti asemenea Lui — asemenea chipului Sau. El este ascuns in Dum-nezeu; viata noastra este ascunsa cu El in glorie; dar trebuie doar sa fim rapiti, ca sa-L intalnim si, mai inainte ca El sa Se arate tuturor, noi vom fi deja impreuna cu El si ne vom arata impreuna cu El.

Aceasta nu stabileste timpul rapirii, ci, ceea ce este mai insemnat, arata clar deosebirea intreaga dintre felul relatiilor sfintilor ceresti cu Hristos si al celor ce Il vor vedea pe El numai atunci cand El Se va arata. Unii sunt binecuvantati sub domnia Lui si sunt in legatura cu pamantul; ceilalti sunt iden-tificati cu El Insusi, cu Cel ce va domni, se arata si imparatesc impreuna cu El. Ori de cate ori adevarul acesta este umbrit, Satan este la lucru.

Sunt adevaruri comune tuturor, cum este cel de a fi aratat inaintea scaunului de judecata al lui Hristos. Sunt acelea care apartin credintei. Si asa este asocierea noastra cu Hristos, Cel dintai nascut dintre mai multi frati, noi fiind mireasa Lui si trupul Lui. Cine asteapta aratarea lui Hristos ca timpul in care va fi cu El, a tagaduit adevarata speranta si adevarata relatie a Adunarii cu Hristos. In aceasta problema nu poate fi vreun compromis. Necunoasterea privielgiului este un lucru (si asa este partea noastra a tuturor, intr-un fel sau altul), iar tagaduirea lui este cu totul alt lucru.

Cand am inteles odata ca ne vom arata impreuna cu Hristos si ca prin urmare asteptarea noastra imediata cu privire la venirea lui Hristos nu mai este aratarea Lui, ci rapirea, tot felul noastra de gandire si toare afectiunile noastre spirituale sunt schimbate. Propria noastra asteptare este nu atat gloria in care ne vom arata impreuna cu El, oricat de minunata ar fi ea, ci: „Eu voi veni si va voi lua la Mine Insumi, ca acolo unde sunt Eu sa fiti si voi.” „Si astfel vom fi pentru totdeauna cu Domnul.”

Trei cai felurite de prezentare a venirii din nou a Domnului Hristos se gasesc in Scriptura. Este intai faptul general. Noi nu asteptam ca lucrurile sa duca spre un sfarsit necunoscut, de nimicire. Ne-am intors la Dumnezeu ca sa asteptam pe Fiul Sau din ceruri. Nimic precis si deosebit nu ne este prezentat totusi aici. Gandim ca lucrurile nu vor continua asa cum erau de la creatia lumii. Hristos va veni iar si noi Il asteptam pe El. Acesta e gandul care ramane in orice crestin care a fost invatat, oricare i-ar fi nivelul de lumina pe care l-ar putea avea cu privire la detalii. El Il asteapta pe Hristos si astfel, din punct de vedere moral, chipul acestei lumi s-a dus pentru el: obiectul asteptarii lui este in alta parte.

In al doilea rand, lumea aceasta ajunge o priveliste de confuzie si de rautate in fata spiritului sau. El stie ca lumea va fi coapta in razvratire si ca Dumnezeu o va judeca prin Omul pe care L-a randuit pentru aceasta. Stie ca Hristos va judeca pe cei vii si pe cei morti la aratarea si imparatia Sa, si ca El Isi va stabili imparatia pamanteasca prin judecata. Stie apoi ca judecata Lui va fi aratata in carmuirea celor sfinti in acel timp, ca acesta va fi timpul cand raspunderea sfintilor va fi aratata. El Se va intoarce si slujitorii Lui vor da socoteala de ce au facut, si unuia i se va da sa fie peste zece cetati, altuia peste cinci cetati. El stie ca aratarea lui Hristos este in mod firesc si necesar in legatura cu aratarea judecatii. De aceea, in Scriptura, el gaseste mereu raspunderea in legatura cu aceasta venire.

In al treilea rand, alaturi de faptele venirii lui Hristos si a aratarii dreptatii este, prin har, un privilegiu special, asocierea sfintilor cu Hristos, care trebuie de asemenea sa aiba loc. Fara indoiala ca sfintii vor fi aratati inaintea scaunului de judecata al lui Hristos, ca sa dea o socoteala despre ei insisi lui Dumnezeu. Dar aceasta aratare nu este despartita de privilegiul lor, pentru ca ei vor ajunge acolo, fiind deja asemenea Lui. Da, El Insusi vine ca sa-i pregateasca pentru aceasta clipa. Si aceasta asociere cu Hristos este facuta nu prin aratarea lui Hristos, asa cum am vazut, ci prin venirea Lui ca sa-i primeasca la El Insusi, acolo unde este El. El ii introduce in casa Tatalui, iar in imparatie ii asaza pe scaunul de domnie ceresc, impreuna cu El. Toate acestea se implinesc la venirea Lui, care ii face, inviati sau schimbati, sa intampine pe Domnul in vazduh. Aceasta este

rapirea sfinților, care are loc înainte de aratarea lui Hristos împreună cu ai Sai; atunci ei se vor arata împreună cu El. Când va avea loc rapirea, El nu Se va fi aratat încă.

Caracterul ceresc al Adunării

Așa este învățătura generală a rapirii Adunării, o învățătura de cea mai mare însemnată. Și este așa, pentru că ea este strâns legată de relația dintre Adunare și Hristos, de întreaga ei despartire de lume și de soarta ei. Ea este actul care îi încununează îndreptățirea. Aceasta rapire dinaintea arătării lui Hristos este obiectul unei revelații deosebite, așa cum am văzut în Coloseni 3.4.

În ce privește timpul acestei rapiri, nimeni, desigur, nu știe când va fi. Însă deosebirea dintre rapire și aratare este foarte bine delimitată în ceea ce este mai important. La aratare are loc judecata acestei lumi; de aceea ea este pusă în legătură cu lumea și îi termină istoria. Și înainte ca această istorie să fi ajuns la rezultatul ei care ne este descoperit, evenimentele descoperite trebuie să fi avut loc și obiectele judecății trebuie să fi apărut pe scenă și să se fi întâmplat ce este prezis cu privire la ele. Adunarea însă este asociată cu Hristos, care este deja plecat de aici; ea nu este din lume, așa cum nici El nu era; ea este înviată împreună cu El și viața ei este ascunsă cu El în Dumnezeu. Nu există eveniment pământesc între ea și cer. Ea trebuie să fie strânsă laolaltă și Hristos să Se ridice de pe scaunul de domnie al Tatălui, ca să-o primească; aceasta e totul.

Convingerea că Adunarea este cerească în chemarea ei și în relațiile ei cu Hristos, nefăcând parte din cursul evenimentelor de pe pământ, ne face rapirea ei simplă și clară. Și, de altă parte, aceasta ne arată că tagaduirea rapirii ei coboară Adunarea într-o poziție pământească și îi distruge tot caracterul și poziția ei spirituală. Chemarea noastră este sus. Evenimentele sunt pe pământ. Profetia nu se referă la cer. Speranța creștinului nu e deloc un subiect profetic; așteptarea lui este totdeauna că Hristos va veni și îl va lua la El, pentru că acolo unde este El să fie și cel ce este creștin.

Așteptarea imediată a rapirii

Deși s-a răspuns deja la o întrebare, poate că e bine să-o mai punem aici: Când are creștinul să aștepte pe Domnul? Răspund: totdeauna. Acesta este dreptul lui spiritual, este atitudinea lui corectă. Starea lui spirituală potrivită este caracterizată de așteptarea Lui în orice clipă, permanent. "Să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpanul lor să se întoarcă de la nunta, ca să-i deschidă îndată când va veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia pe care stăpanul îi va găsi veghind la venirea Lui! Adevărat va spune că el se va încinge, îi va pune să stea la masă și se va apropia să-i servească... Voi deci fiți gata, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți." (Luca

12.36-40.) Si dupa ce vorbeste de lucrarea celor sfinti, Domnul adauga: „Ferice de robul acela pe care stapanul, la venirea lui, il va gasi facand asa; adevarat va spun ca il va pune peste toata avutia sa. Dar daca robul acela zice in inima lui: „Stapanul meu intarzie sa vina" si incepe sa bata pe servitori si pe servitoare,... partea lui va fi cu cei necredinciosi" (versetele 43-46).

Aici, ca un principiu general — pentru ca nu este vorba numai de rapire — asteptarea constanta a Domnului, ca un lucru permanent prezent, este data ca o caracteristica a celor ce vor fi binecuvantati atunci cand va veni Domnul si care vor stapani peste toate lucrurile. Ceea ce-l duce pe slujitorul cel rau in toate relele acelea este nu tagaduirea venirii Domnului, ci pierderea sensului asteptarii in orice clipa a venirii Lui.

Aceasta a fost originea departarii Adunarii de la simplitate si caderea ei in autoritatea clericala si lumeasca — cauza pierderii autoritatii ei spirituale. Sfintii insa au iesit afara din tabara, au parasit lumea si religia lumeasca, pentru ca sa-L intalneasca pe Mire. Aceasta stare ii caracterizeaza, ca un lucru permanent prezent. Adunarea a fost chemata iar la pozitia si starea ei spirituala dintai, prin innoirea asteptarii imediate a Domnului. El a intarziat de fapt, iar sensul venirii Lui s-a pierdut. „Iata, vine Mirele!" a fost strigatul care i-a trezit si i-a pregatit pe credinciosi. Nu evenimente, nu imprejurari pamantesti, nimic din toate acestea nu pot sa intrerupa sau sa modifice chemarea primita. Ei ies afara, sa-L intalneasca. Nu vreun alt lucru, nu incurcaturile din carmuirea acestei lumi, nimic chiar din felul Lui de a Se purta cu cei ce vor lua parte la ospatul nuntii (legatura Sa cu evreii). Ei vor veni inapoi cu El, fiind mai intai rapiti la El.

In aceasta asteptare imediata traia apostolul si el invata aceasta asteptare ca una din cele dintai invatatura ale Duhului Slant, oricare ar fi fost gradul de lumina cu privire la amanuntele pe care cei credinciosi l-ar fi avut. Tesalonicenii se intorsesera la Dumnezeu ca sa astepte pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Aveau foarte putina lumina; dar ei asa au fost invatati, si Pavel este de acord cu

asteptarea lor, ca o marturie divina fata de lume, despre care lumea insasi vorbea. Ei li asteptau. Nu era vreo explicare profetica a evenimentelor pe care ar fi avut sa le aiba inainte; nu exista evenimente, repet, intre noi si cer. Fiul lui Dumnezeu va veni din cer. Si ei Il asteptau.

Din acest fapt ei trasesera unele concluzii gresite, pe care Pavel l-ea corectat (si au facut apoi o alta greseala, datorita influentei unor invatatori mincinosi, cum vedem in a doua epistola). Dar asteptarea lor constanta era ce trebuia sa fie, era dreapta. Inusi cuvantul folosit aici vorbeste de asteptare; si insusi Pavel astepta. El le spune: "Noi care suntem vii si ramanem la venirea Domnului." Ni se spune ca aceasta ar fi o anumita clasa in care Pavel se recunostea pe sine insusi, aratand astfel ca ei puteau si trebuiau sa astepte venirea Domnului. De ce nu si noi?

Dar erau, așa cum am văzut, greseli. Tesalonicenii se întristasera pentru cei ce murisera din cauza numelui lui Isus. Se temeau ca nu cumva (atat de mult Il asteptau ei pe Hristos în timpul vieții lor) aceștia să nu mai fie prezenți ca să se bucure de venirea Lui. Pavel corectează această greșeală, arătându-le că întâi morții vor învia, și apoi cei vii vor întâmpina pe Hristos, împreună cu ei. Și el nu slăbește nicidecum așteptarea permanent prezenta a lui Hristos de către tesaloniceni, în timpul vieții lor, ci, mai mult, le confirmă acest adevăr prin asocierea lui însuși cu ei în această așteptare.

Faptul că era o concluzie gresită trasă din așteptarea tesalonicenilor, încât ei erau tulburati cu privire la sfântii care mureau, da o putere neobisnuită cuvântului apostolului. Cu câtă grijă i-ar fi îndreptat el, dacă ei ar fi fost gresiti în privința aceasta, și le-ar fi arătat că el niciodată nu i-a condus și nici n-ar avea de gând să-i conducă la o astfel de așteptare — că aceasta ar fi fost o cale gresită și sentimentală de a privi venirea Domnului. Cum le-ar fi arătat el (ocazia și nevoia de corectare a greseliei fiind astfel oferită), cum fac mulți acum, că ar fi multe alte evenimente care să se întâmple, multă istorie a bisericii și a lumii să se scurgă, înainte ca să poată veni Domnul. Dar tocmai dimpotrivă, el corectează greșeala pe care ei o facuseră cu privire la cei ce murisera, arătându-le că ei trebuie să învie întâi; iar ei, fiind schimbați tot, vor merge împreună sus; și confirmă în modul cel mai puternic propna lor așteptare, prin asocierea lui însuși cu ei, așa cum am spus

S-a înșelat oare Pavel, așa cum pretind rationalistii și confirmând și altora acest gând. Sigur că nu! Clipa venirii Domnului nu s-a descopert, așa cum știm. Așteptarea constantă era însă dreaptă. Ea producea o însufletire a așteptării Lui, curaj în persecuție, vioiciune și prospectime în asocierea inimii cu persoana Domnului și aprobarea Lui personală. Pavel va culege roadele binecuvântate ale așteptării lui, atunci când va sosi clipa. Tesalonicenii au cules roadele ei în fiecare zi, în vioiciunea credinței lor, în strălucirea așteptării lor și în osteneala dragostei lor. Tot în felul acesta suntem și noi înviorați. Tesalonicenii dau o mărturie de prospectime a dragostei, de dărnicie a inimii și de superioritate în împrejurări, cum nici o altă epistolă în Scriptură nu ne oferă un exemplu asemănător. Ar fi ceva mai mult entuziasm între creștini, dacă ei s-ar întemeia pe această speranță confirmată de apostolul apostolul însuși.

Pentru totdeauna cu Domnul 1 Tesaloniceni 4

Tesalonicenii erau permanent în așteptarea Domnului. Ea era speranța lor apropiată și imediată, în legătură cu viața lor de toate zilele. Ei Il asteptau mereu, ca să-i ia la El. Ei se întorsesera la Dumnezeu ca să aștepte pe Fiul lui Dumnezeu din cer.

Dar se gandeau ca sfintii care murisera de curand nu aveau sa mai fie impreuna cu ei, ca sa fie rapiti si ei. Apostolul le clarifica gandul acesta si face deosebire intre venirea lui Hristos ca sa rapeasca pe ai Sai, si ziua Domnului, care va fi o zi de judecata pentru lume. Ei nu aveau de ce sa fie nelinistiti pentru cei ce murisera in Hristos, asa cum erau cei ce nu aveau speranta. Si motivul pe care el il da pentru aceasta este o dovada a legaturii stranse dintre viata lor spirituala si asteptarea intoarcerii personale a lui Hristos, ca sa-i ia in gloria cereasca.

Apostolul, mangaindu-i cu privire la fratii lor care murisera, nu le spune o vorba despre bucuria pe care ei o au in ceruri. Era necesara o descoperire speciala ca sa-i faca sa inteleaga ca cei ce murisera mai inainte vor avea si ei parte de evenimentul acesta. Si partea lor era asemanatoare cu a lui Hristos: El a murit si a inviat, si tot asa va fi si cu ei. Iar cand El Se va intoarce in glorie, Dumnezeu ii va aduce si pe ei — tot asa cum ii va aduce si pe ceilalti care traiau — impreuna cu El.

Apostolul da explicatii mai amanuntite despre venirea Domnului, in forma unei revelatii deosebite, aratand ca, asa cum ei vor fi cu El, tot asa vor si veni cu El, atunci cand Se va arata. Cei in viata nu vor lua-o inaintea celor adormiti in Domnul. Insusi Domnul va veni, ca Cel ce este Cap al oastei Sale ceresti, imprastiata pentru un timp, ca sa-i adune la Sine. El ia cuvantul, glasul arhanghelului se face auzit si trambita lui Dumnezeu suna. Cei morti in Hristos vor invia intai, adica inainte ca cei vii sa fie rapid. Iar noi, care vom fi atunci, vom fi rapid si vom merge impreuna cu ei in nori, ca sa intampinam pe Domnul in vazduh. Si asa vom fi totdeauna cu Domnul.

Asa S-a inaltat Domnul Insusi la cer. Si noi in toate privintele trebuie sa dm ca El, aici fiind o anumita imprejurare in care vom fi ca El. Fie schim-bati, fie inviati dintre cei morti, noi toti vom fi rapid in nori. Si tot in nor S-a inaltat El la cer. Si astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

In locul acesta, unde apostolul explica amanun-tele rapirii noastre la Domnul, in vazduh, nu se spunc nimic despre venirea Sa pe pamant. Este numai inaltarea noastra (asa cum El a fost inaltat), ca sa fim impruena cu El. In ce ne priveste, aici apostolul nu vorbeste de nimic altceva decat despre strangerea noastra laolalta, ca sa fim impreuna cu El. Nu se spune nimic nici despre judecata, nici despre aratarea Lui, ci numai de faptul asocierii noastre ceresti cu El, pentru ca parasim pamantul tot asa cum si El l-a parasit. Si lucrul acesta este deosebit de pretios. Deosebirea este aceasta: El Sa inaltat pe baza meritelor Lui; in ce ne priveste, glasul Lui cheama pe cei morti si ei ies din morminte, iar cei vii fiind schimbati, toti sunt rapiti impreuna. Este un act solemn al puterii lui Dumnezeu, care pecetluiește viata crestinilor si lucrarea lui Dumnezeu, si ii aduce pe ai Sai in gloria lui Hristos, ca fiind insotitorii Sai ceresti. Privilegiu glorios! Har pretios! A-l pierde din vedere inseamna a distruge chiar caracterul bucuriei noastre si asteptarea noastra.

Alte evenimente vor urma, ca rezultat al aratarii Sale. Dar aceasta este pozitia noastra, asteptarea noastra: vom parasii pamantul, asa cum a facut si F.I., vom fi pentru totdeauna cu El.

Si cu astfel de cuvinte avem sa ne mangaiem unii pe altii, cand cei credinciosi adorm in Hristos. Ei se vor intoarce impreuna cu El, atunci cand El Se va arata. Dar in ce priveste pozitia lor, ei vor pleca de aici intocmai ca El, fie inviati dintre cei morti, fie schimbati, ca sa fie pentru totdeauna cu Domnul.

Toate celelalte lucruri se refera la carnuirea pamantului de catre El. Desigur, acesta este un subiect important, o parte a gloriei Sale; si noi vom avea parte in ea. Dar nu aceasta este partea noastra cea deosebita; partea noastra este sa fim impreuna cu El, sa fim ca El si chiar sa plecam (cand va veni timpul) in acelasi fel ca El, dintr-o lume care L-a respins pe El, care ne respinge si pe noi si care va fi judecata.

Repet: A pierde lucrul acesta, inseamna a pierde partea noastra esentiala. Totul se cuprinde in cuvin-tele acestea: „Si astfel vom fi totdeauna cu Dom-nul.”

Cu El, inainte de a veni ziua Domnului

Dar imprejurarile prin care treceau tesalonicenii erau foarte grele. Si daca ei erau plini de dragoste, erau totusi tineri in credinta. Ei auzisera ca va veni ziua Domnului, o zi teribila de necaz si de judecata. Invatatorii mincinosi au venit si au cautat sa le rastoarne gandirea, pretinzand chiar o scrisoare de la Pavel si unele declaratii ale Duhului, ca acea zi ar fi venit chiar. Dar asteptarea s-a slabit intr-un fel, datorita suferintelor lor (acum aspotolul vorbeste numai de credinta si dragostea lor, 2 Tesaloniceni 1.3) si aceasta tulburare a gandurilor lor nu este greu de inteles, ei fiind cu totul fara experienta si supusi incercarii. Dar Domnul era acolo ca sa-i ajute, asa cum eel rau era ca sa-i tulbure.

Traducerea exacta a versetului 2 Tesaloniceni 2.2 este: „ca si cum ziua Domnului ar fi chiar de fata.” Este cuvantul prezent, de fata, in contrast cu ce poate sa vina. Ei erau tulburati si framantati de impresia ca ziua Domnului, acea zi mareata si inspaimantatoare ar fi venit chiar, ar fi fost prezenta. Nu este de mirare atunci ca apostolul nu le putea vorbi de speranta lor. C

Inainte ca apostolul sa se atinga de greseala lor si sa dezvaluie ordinea adevarata a evenimentelor, cu o intelepciune cereasca el le aduce gandirea la o stare de liniste, de usurare. Aceasta face el in primul capitol. El se lauda cu rabdarea si credinta lor in persecutii. Era drept inaintea lui Dumnezeu sa rasplateasca, dand tulburare celor ce ii tulburasera, iar lor, care au fost mlburati, odihna, impreuna cu Pavel si altii (el era asociat cu ei la necaz, dar si la odihna). Iar lucrul acesta va avea loc atunci cand Domnul Isus Se va descoperi intr-o vampaie de foc, ca sa Se razbune

pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu asculta de evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, atunci când El va veni să fie glorificat în sfântii Săi și admirat în toți cei ce au crezut (și tesalonicenii crezuseră).

Aici orice lucru este pus la locul lui. În acea zi va avea loc arătarea lui Hristos în glorie. Dacă acea zi ar fi fost de față atunci, ar fi avut loc atunci, El n-ar fi tulburat nicidecum pe cei ce sunt ai Săi, ci pe cei ce îi tulbura pe ei. Aceasta este o problemă a dreptății lui Dumnezeu. Deci persecuția teribilă prin care treceau tesalonicenii nu era decât o garanție înaintea lui Dumnezeu. Cel drept ca atunci când va veni împăratia, ei vor avea parte de odihnă și glorie. Ei nu vor avea parte de tulburare atunci când Hristos Se va arăta și când împăratia se va stabili prin judecată. În acea zi partea lor va fi usurare și desfătare. Și într-adevăr, mai mult decât atât, ei vor fi admiratia lumii, sau mai degrabă Hristos în ei, în acea zi.

Astfel, introducând pe Hristos și caile drepte ale lui Dumnezeu, toate deveneau pe cât se poate de clare și înșelătoria se risipea. Gândurile tesalonicenilor erau restabilite. Așa este totdeauna: introdu pe Hristos și caile lui Dumnezeu, și totul devine clar și pace. Ei pot acum, în pace și cu sufletul restabilit, în care adevărurile cunoscute își aveau loc, să primească o lumină proaspătă și satisfăcătoare în problema care îi tulburase.

În 2 Tesaloniceni 2 apostolul dezvăluie adevăruri suplimentare. El spusese deja tesalonicenilor că ei vor fi rapiti ca să întâmpine pe Domnul în văzduh. De aceea, existența lor în ziua lui Hristos pe pământ era un lucru cu totul imposibil; ei ar fi trebuit să fie în cer cu Cel ce va aduce mania, înainte de a veni ea. El insistă asupra acestui motiv. Ei își închipuiseră (sau cel puțin fuseseră tulburati în privința aceasta de învățatori mincinoși) că ziua Domnului ar fi fost de față, prin urmare fără venirea lui Hristos. De aceea el le spune: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clatinați așa de repede în mintea voastră, nici să nu vă tulburati ca și cum ziua Domnului ar fi venit chiar.” Amandouă faptele și amandouă împreună dovedeau că ziua Domnului nu era atunci; ziua Domnului nu putea fi împotriva celor ce erau ai Domnului. De aceea el îi duce pe un teren pozitiv: Hristos trebuie să vină pentru aceasta și partea lor era să fie stransi laolaltă sus la El, înainte de a veni ziua.

Un alt lucru care arată că ziua nu venise atunci (această idee fiind temeiul raționamentului apostolului și ocazia scrierii întregii epistole) era că ziua aceea nu va veni până ce nu va fi venit lepădarea de credință și se va fi descoperit omul păcatului. Înainte ca ziua Domnului să poată fi pe pământ, unele evenimente trebuie să aibă loc — și ele vor fi obiectul judecății. Astfel, însăși greselile tesalonicenilor au dat ocazie la precizarea unei lumini mai clare și mai sigure.

Si trebuie sa remarc aici ca, a confunda ziua Domnului cu venirea Sa ca sa rapeasca Adunarea esie o greseala nu numai de termeni, ci o pervertire a intregii naturi a relatiilor dintre Hristos si Adunare, de asemenea dintre Hristos si lume, o lume apostata. Este in acelasi timp o pierdere a intregii privelisti a felului de a fi al zilei care va veni in lume, despre care Vechiul Testament este plin, ca si Noul. A amesteca acestea cu „voi veni din nou si va voi lua la Mine, pentru ca acolo unde sunt Eu sa fiti si voi”, inseamna a confunda felul intreg de purtare al dragostei lui Hristos fata de ai Sai, cu groaza aratarei pe care orice ochi o va vedea. Aceas-ta inseamna a confunda vapaia focului unei judecati nimicitoare cu cea mai scumpa incredere pe care o da harul; inseamna a cohort speranta celor sfinti intemeiata pe harul in totul desavarsit si pe adevarul lui Hristos, la nivelul unui eveniment comun tuturor si teribil in maretia lui.

Practic, aceasta ar fi stabilirea greselii pentru a carei corectare a fost scrisa a doua epistola catre Tesaloniceni. Nu numai ca se da deoparte revelatia deosebitoare a rapirii noastre ca sa intampinam pe Domnul in vazduh si existenta si pozitia deosebita a Adunarii, dar se tagaduie si pozitia pe care o vom avea impreuna cu Hristos atunci cand El Se va arata. Cand El Se va arata, ne vom arata si noi impreuna cu El. Atunci El va veni sa fie glorificat in sfintii Sai si admirat in toti cei ce cred (nu sa-i rapeasca la Sine). Scriptura este atat de clara pe cat este posibil. Cine confunda ziua Domnului cu venirea Lui ca sa rapeasca Adunarea, nu cunoaste nici ce este aceasta zi, nici venirea Lui, nici Adunarea.

Deosebirea dintre venirea Lui pentru rapire si aratare

Nu asteapta cei sfinti venirea Lui pe pamant si aratarea Lui? Fara indoiala; dar nu ca timp al unirii cu El. Repet, ei se vor arata impreuna cu El; ca unii care umbla pe pamant, ei asteapta acest eveniment. Ei asteapta aceasta aratare a Lui, ca eel mai maret act al carmuirii lui Dumnezeu, in care Hristos este glorificat atat in corectarea lucrurilor de pe pamant, cat si in raspunderea care isi va primi rasplata. Aratarea Lui este actul cel mare al des-fasurarii puterii care va pune orice lucru la locul lui potrivit judecatii dumnezeiesti, si prin care se va pune capat puterii raului. Dar ei n-o asteapta ca pe un eveniment care are sa aduca binecuvantarea lor personala potrivit harului suveran in relatia lor cu Hristos, care le este proprie (adica pozitia lor in casa Tatalui).

Aratarea lui Hristos va fi stabilirea deplina a puterii dumnezeiesti in carmuire si rezultatul raspunderii. Rapirea Adunarii insa si introducerea ei in casa Tatalui va fi implinirea harului suveran fata de sfinti in binecuvantarea lor individuala deplina; ea va fi implinirea asteptarilor pe care li le-a dat comuniunea cu Tatal si cu Fiul. Un alt rezultat deosebit va urma pentru Adunare: nunta Mielului. Dar aceasta va fi ceva cu totul deosebit si special, nu perfectarea harului individual.

Nimeni nu poate ști clipa rapirii. Caracterul ei deosebit este vital pentru cel înaintea căruia i s-a adus adevărul acesta. Voi cita acum câteva texte de amănunt care arată că vom fi scutiți de necazul prezis, un timp în care se va găsi lumea și într-un mod special poporul evreu, care se va înapoia în țara lui. În cuvintele către adunarea din Filadelfia, în legătura cu evenimentul apropiat al venirii Domnului și, dând ca temei al promisiunii faptul că ei vor fi ținut cuvântul răbdării lui Hristos, se spune că ei vor fi păziți de ceasul încercării care va veni peste lumea întreagă, că să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ. Descrierea aceasta din urma a per-soanelor este deseori dată în Apocalipsa și ea spune, desigur, mai mult decât că ei locuiesc pe pământ: ei sunt caracterizați de faptul că își au locul aici pe pământ.

În Apocalipsa 12.10-12 se spune: „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că acuzatorul fraților noștri, care zi și noapte îi acuză înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sangele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare!”

Aici nu este vorba de rapire, deoarece ea va fi avut loc înainte și este inclusă în rapirea copilului de parte barbatească, pentru că Adunarea este una cu Hristos și va stăpâni peste națiuni împreună cu El. Dar găsesc aici o descoperire clară că în cei trei ani și jumătate dinaintea sfârșitului (adică jumătatea de săptămână a lui Daniel), Satan este aruncat jos, acuzatorul fraților nu mai este în ceruri, victoria celor acuzați a sosit, încercarea lor a trecut. Ei fuseseră în încercare, în luptă, și au fost învingători, iar lupta s-a sfârșit pentru locuitorii cerului. Ea începe, printr-o manie mare a lui Satan, pentru locuitorii pământului. Fuseseră persecutați, fuseseră omorâți. Pentru unii, acestea au încetat, pentru alții abia încep. Și observați, acesta este exact timpul despre care vorbește Daniel, despre care Domnul amintește cu privire la un necaz cum n-a mai fost de la întemeierea lumii.

N-am nici cea mai mică îndoială că femeia din Apocalipsa 12 îi reprezintă pe evrei. Îmi dau seama că în ce privește răsădită seminței ei s-au ivit greutăți din cauza expresiei „marturia lui Isus Hristos”. Dar răspunsul este chiar în aceeași carte: „Duhul profeției este marturia lui Hristos.” Va fi o mărturie profetică, nu a Adunării, ci un lucru cu totul diferit. Compară cu aceasta sfârșitul capitolului 50 din Isaia, unde despre răsădită se spune în mod deosebit că ascultă glasul Robului Sau (adică al lui Hristos ca profet).

Când oamenii nu sunt învățați de Dumnezeu, chiar și numai unele greutăți marunte ascund și înlătură adevăruri mari și fundamentale, de care un copil, învățând de la Dumnezeu în simplitate, nu s-ar putea departa. Și într-adevăr, ori de câte ori relațiile dintre Hristos și Adunare nu sunt

intelese, rationamentele cu privire la marturia pe care Scriptura o da cu privire la ramasita evreiasca si la Adunare pot duce doar la un intuneric mai adanc.

Este bine daca cititorul a prins adevarul dovedit clar de Scriptura ca exista o ramasita evreiasca distincta la sfarsit, cu sperante evreiesti date de Dumnezeu si cu un caracter evreiesc. De asemenea trebuie cunoscut ca Adunarea isi are asocierea ei proprie si deosebita cu Hristos, asa cum este trupul cu Cel ce este Capul, adusa in aceasta unitate de catre Duhul Sfânt trimis din cer aici pe pamant.

Daca am inteles ca nu vom ramane aici pe pamant pana ce Se va arata Hristos, deoarece este spus clar — este revelat — ca noi ne vom arata impreuna cu El atunci cand El Se va arata, vom tine seama de limitele (de semnele de hotar) care ne vor conduce cu bine prin amanunte.

Si prin cunoasterea acestor limite, amanuntele nu-l vor scoate pe cititor de pe drumul principal, nu vor slabi niciodata legaturile dumnezeiesti care sunt facute, de care sentimentele cele mai sfinte si mai pretioase sunt dependente in mod necesar si in care isi au in adevar originea. Si acest din urma motiv face aceste subiecte deosebit de vitale si importante gandirii mele. Toate sentimentele corecte depind de relatii constituite dumnezeieste, si nu pot exista in afara lor. Daca nu cunosc relatia dintre Adunare si Hristos si pozitia in care El ne-a asezat impreuna cu El Insusi inaintea Tatalui, nici un sentiment potrivit cu aceste pozitii n-ar putea avea loc in sufletul meu; iar discernamantul meu spiritual si judecata in toate privintele vor suferi in aceeasi masura.

Adunarea nu trece prin necazul cel mare

Cu privire la trecerea prin necazul cel mare (o problema despre care fiecare stie ca este privita in legatura cu acest subiect) Scriptura mi se pare foarte simpla. De ce poti sa spui ca va fi un necaz? Se va raspunde: Unele texte din Scriptura spun acest lucru. Adevarat; dar nu exista text care sa vorbeasca despre necazul acesta si care sa nu arate ca nu pentru Adunare este necazul. Din cate imi dau seama, textele acestea sunt: Ieremia 30.7, Daniel 12.1, Matei 24.21, Marcu 13.19, la care putem adauga Apocalipsa 3.10 si 7.14. Nu-mi amintesc altele care sa vorbeasca despre acest subiect. Si cine se va gasi in necazul despre care vorbesc textele acestea din Scriptura? Doar Apocalipsa 7.14 ar putea lasa deschisa o nedumerire foarte mica; voi spune ceva si despre acest text. In toate acestea este cu totul evident ca despre evrei se spune ca vor fi in necazul acesta — si nicidecum despre Adunare.

Ieremia ne spune ca „este un timp de necaz pentru Iacov”, o zi cum nici una n-a fost ca ea. Aceasta arata pentru cine este necazul. Daniel ne arata ca „va fi un timp de stramtorare cum n-a

mai fost de cand sunt natiumle si pana la timpul acesta." Poporul lui Daniel, asa cum spune toata profetia, este pus aici la incercare si scris in carte.

Domnul Isus, cand aminteste aceste cuvinte in Matei 24, nu lasa nici cea mai mica indoiala ca este vorba de cei din Israel si chiar numai din Palestina sau chiar numai din Iudeea si Ierusalim. Ei au sa fuga spre munti. Uraciunea pustiirii va fi in locul sfant. Cei de la camp sa nu se intoarca acasa. Vor fi zile de razbunare, ca sa se implineasca ce este scris. Ei trebuie sa doreasca mult ca aceasta fuga sa nu fie in zi de sabbat. Intr-un cuvint, necazul este in Ierusalim, in Iudeea si printre evrei. Despre Marcu 13.15 nu este cazul sa vorbim, deoarece prezinta foarte clar acelasi eveniment. Deci Ieremia, Daniel si Domnul Insusi in Matei si Marcu, citand pe Daniel, spun ca necazul cel mare ii priveste pe evrei: el este un timp de necaz pentru Iacov.

Apocalipsa 3 vorbeste de un ceas al incercarii si se spune ca va veni peste lumea intreaga, ca sa incerce pe cei ce locuiesc pe pamant. Este aici ceva general; este nu numai necazul cel mare de la Ieremia, Daniel si Matei, care este exclusiv pentru evrei. Aici se vorbeste despre Adunare. Dar ce se spune despre ceasul acesta al incercarii, cand este vorba de Adunare, care asteapta pe Hristos? "Te voi pazi de ceasul incercarii." Deci textele care vorbesc despre acel necaz cum n-a mai fost vreun altul asemanator, toate spun la fel, ca este un necaz pentru evrei, si nu pentru Adunare. Textul care, fiind adresat bisericii, se refera la un ceas de incercare, vorbeste de o promisiune pretioasa, ca, deoarece a pazit cuvantul rabdarii lui Hristos, si ea va fi pazita de ceasul acesta.

Apocalipsa 7.14 este un loc neclar pentru multi. Este un semn ca se poate sa fie lucrarea vrajmasului, cand se ia un text neclar multora, ca sa tulbure gandurile celor sfinti si sa-i faca in felul acesta sa nu mai fie siguri de adevaruri mari si simple. Asa este si cu textul acesta. Ca nu despre Adunare este vorba in locul acesta, este clar cand cunoastem promisiunea facuta Filadelfiei. Si toate confirma lucrul acesta. Aici este vorba de o clasa deosebita de a batranilor, care reprezinta pe imparatii si preotii ceresti ai lui Dumnezeu. Unul din batrani explica cine sunt aceia. In versetul 15 se spune ca „Cel ce sta pe scaunul de domnie Isi va intinde cortul peste ei." Greu ar mai putea incapa vreuna indoiala ca aici este o aluzie la norul care era un adapost pentru Israel (Numeri 9.18).

Aici, singurele binecuvantari despre care se vorbeste sunt adapostul, hrana, potolirea setei si incetarea durerii. Ei vin dupa pecetluirea celor alesi din cele douasprezece semintii ale lui Israel, ca o clasa deosebita de toti dinainte, o clasa noua si distincta de a batranilor. De aceea pozitia lor este cat se poate de diferita de a celor din capitolul 5.10. Se vorbeste despre ei si se da explicatia cine anume sunt. Dar, in afara de faptul ca ei stiu ca mantuirea este a lui Dumnezeu si a Mielului, nu se mai spune altceva. Ei sunt adapostiti, adapati, hraniti, binecuvantati, dar nu iau parte in totul cu ceilalti. In adevar, batranii nu aduc vreo lauda aici. Acestia au privilegiul de a servi lui Dumnezeu

fara incetare in templu. (Este de observat ca in Ierusalimul ceresc nu este templu; atunci, serviciul despre care este vorba aici nu se face in acest loc binecuvantat.)

Si ei nu au parte de scena de mai inainte, care preamareste si dezvaluie faptele lui Dumnezeu. Dimpotriva, asa cum am vazut, cei dinainte sunt prezentati ca o clasa separata, in stare sa explice enigma unei alte clase de persoane care se adauga, stand in picioare inaintea tronului si inaintea Mielului. Ei nu fac rugaciuni pentru altii, nu au un limbaj de mijlocire.

A folosi un text ca acesta (in care cei ce au fost in necazul cel mare sunt in mod deslusit deosebiti de ceata batranilor incununati si sezand pe scaune de domnie, deoarece pozitia lor intreaga e diferita) pentru a zadarnici puterea unei declaratii precise, ca cei ce au pazit cuvantul rabdarii lui Hristos vor fi paziti si ei de necazul acesta, este desigur cu totul impotriva unei interpretari sanatoase a Scripturii. Prin urmare care este marturia pe care o da Scriptura cu privire la acest subiect? Sunt sase texte care vorbesc de necaz si datorita carora stim ca va fi un necaz. Patru din ele sunt clare si simple, si ele se refera la evrei; unul precizeaza ca sfintii Adunarii credincioase vor fi paziti de acest necaz; iar cel din urma, vorbind despre natiuni, le deosebeste in modul cel mai clar de cei ce reprezinta Adunarea si sfintii din ceruri — batranii incununati si sezand pe scaune de domnie. Astfel Scriptura este pe cat se poate de clara asupra acestui subiect. Ce ramane? Raman principiile generale. De aceea incercarea de a aduce Adunarea in necazul cel mare — si aici este secretul intregii probleme — inseamna a confunda Adunarea cu iudeii si cu lumea, a confunda sperantele lor si incercarile care vin peste ei.

II astept pe El, nu unele evenimente

O persoana care n-ar putea face deosebire intre invatatura spirituala din ultimele capitole ale lui Ioan si cea din Matei 24, trebuie sa fie cu totul neinstare sa explice atat pe unul cat si pe celalalt. Socotesc ca diferenta dintre "in ziua aceea veti cunoaste ca Eu sunt in Tatal si voi in Mine si Eu in voi" — si "dar, cand veti vedea uraciunea pustiirii sezand in locul sfant, cei ce sunt in Iudeea sa fuga spre munti" este intr-adevar o diferenta mare. Si nu este nicidecum greu sa vezi ca un text se refera la legatura cu Hristos in ceruri, iar celalalt la imprejurarile in care va fi Ierusalimul pe pamant, asa cum a fost profetit de Daniel si in care ramasita evreiasca este interesata.

Trebuie sa-L asteptam pe Domnul Isus mereu si sa nu facem asteptarile noastre dependente de unele evenimente. Speranta noastra este speranta Miresei care asteapta sa fie cu mirele, datorita locuirii Duhului Sfânt in noi, si nu este intemeiata pe marturia profetica privitoare la evenimente.

Este clar ca, daca semnele date in evanghelii ar trebui sa fie asteptate de Adunare, atunci eu n-as mai avea de asteptat pe Domnul decat atunci cand acele evenimente s-ar fi implinit.

A spune ca am fi lipsiti astfel de cea mai mare parte din evanghelii si din Apocalipsa este cu totul nereal, deoarece privilegiul special al sfinților cerești, este sa cunoasca nu numai ce ii priveste pe ei. De aceea ei sunt "prieteni". Ca sa incurajeze credinta slaba a ramasitei evreiesti incercate, sunt date locuri ca Matei 24. Dar e gresit sa spui ca descoperirea unui adevar catre cineva inseamna ca acest cineva va fi in imprejurarile descrise. Ca Adunare, trebuie sa avem o intelegere a toate, deoarece "noi avem gandul lui Hristos". Harul lui Dumnezeu ne comunica si ce se refera la altii.

Nimeni nu poate tagadui ca in Apocalipsa este o tacere indelungata cu privire la Adunare (nu spun cu privire la sfinți) pe pamant, cand au loc judecatile. Despre Adunare se vorbeste inainte de capitolul 4 si i se da un cuvânt la sfarsit, in Apocalip-sa 22.

Harul si raspunderea noastra

Pentru a intelege un text ca 1 Timotei 6.14 sunt necesare unele precizari. Rapirea Adunarii nu are nimic a face cu raspunderea. Ea este implinirea binecuvantarii celei mai inalte a harului suveran; Hristos va veni sa ne ia la Sine, pentru ca acolo unde este El sa fim si noi impreuna cu El.

Dar nu asteapta si nu iubesc credinciosii aratarea lui Hristos? Desigur! Toti iubesc aratarea Lui, cand Hristos Isi va dovedi drepturile, iar toata privelistea jalnica prin care trecem va fi luminata de razele soarelui dreptatii, ca o dimineata fara nori, ca stralucirea deosebit de curata de dupa ploaie. In ce priveste partea noastra, aratarea lui Hristos este intr-adevar timpul cand vom fi aratati si noi in glorie impreuna cu El.

Dar a fi rapiti ca sa intampinam pe Domnul in vazduh este binecuvantarea noastra proprie si cea mai inalta. Rapirea este pentru a fi totdeauna cu Domnul; asa incheie apostolul tot ce are de spus cu privire la ea. Cand insa este vorba de carmuirea lui Dumnezeu, ni se spune de aratarea sau manifestarea lui Isus in creatie. De aceea a iubi aratarea Lui este un test, daca ne gasim placerea in autoritatea Lui si in binecuvantarea dumnezeiasca, sau daca ne gasim placerea acolo unde Satan e stapan. De aceea, cand raspunderea noastra este tratata, se vorbeste de aratarea Lui (2 Timotei 4.8).

Noi toti vom fi impreuna; nu este deosebire. Viata si indreptatirea unui apostol sunt aceleasi ca ale mele. Noi toti vom fi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, pentru ca El sa fie Cel dintai-nascut dintre mai multi frati. Dar tesalonicenii vor fi rasplata lui Pavel, nu a noastra. Si fiecare va primi rasplata potrivit cu munca lui; lucrarea fiecaruia va fi aratata.

Venirea Lui ne dezlipeste de toate

Astept. Nu ma gandesc prea mult la locul necon-fortabil in care ma gasesc, daca stiu ca sunt aici pentru doua sau trei zile, in trecut. Poate ca as dori sa fie mai bine, dar nu imi fac prea multe

necazuri din cauza aceasta, deoarece de fapt nu locuiesc aici. Nu traiesc în această lume, aici mor; și dacă se arată cât de puțin din viața cea veche, acel puțin trebuie dat morții. Viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Eu aștept venirea Domnului Isus Hristos, aștept pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. El ne va duce acolo unde avem o moștenire ne-stricăcioasă, nepatăată și care nu se poate vesteji.

Și toate maruntisurile prin care trecem aici nu sunt altceva decât punerea la probă a inimii, care ar trebui să ne îndrepte acolo unde Domnul Insuși ne va avea cu Sine, și aceasta pentru totdeauna. Și nu este nimic practic mai important pentru lucrarea de fiecare zi, decât așteptarea noastră ca Fiul lui Dumnezeu să vină din ceruri.

Dacă vrei să știi ce e lumea și să ai mângâiere pentru sufletul tău, așteaptă pe Fiul lui Dumnezeu să vină din ceruri. Dacă ai aparține acestei lumi, n-ai putea avea mângâiere. Apostolul spune: „Dacă numai în viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, suntem cei mai de plans dintre oameni.” Și dacă ne simțim la noi acasă în ea, va trebui să întâmpinăm disciplinarea Sa.

Da-mi voie să întreb: Ce efect are venirea lui Hristos asupra sufletului nostru? Aici trec prin greutăți din cauza multor ispite, dar El va veni să mă ia din toate acestea și să mă ducă la Sine. Ne va surprinde venirea Lui? Te va găsi ea cu multe lucruri pe care va trebui să le părăsești? Cum se simte inima ta când este vorba de venirea Domnului Isus Hristos? Te va găsi venirea Lui cu o mulțime de lucruri pe care ar trebui să le arunci? Sau vei avea în inimă gândul acesta: El, pe care îl aștept, vine să mă ia la El! Aceasta este deosebirea dintre creștini. Dacă viața mea toată este întemeiată pe această așteptare, dacă voia Lui e motivul și izvorul ei, voi avea desigur parte de încercările care sunt necesare; dar venirea Domnului va fi tare mult dorită sufletului meu. El vine să mă ia de aici la Sine Insuși.

Moartea nu înseamnă venirea Lui

Domnul Isus S-a arătat întâia dată în adevăr fără păcat, tot așa cum va fi și la a doua arătare (Evrei 9.27, 28). Dar atunci când El S-a arătat pentru prima dată, deși fără păcat, a venit totuși să poartă păcatul (versetul 28). Când va veni a doua oară nu va mai avea deloc a face cu păcatul. Va veni pentru mântuire, așa cum spune El: „Voi veni din nou și va voi lua la Mine Insumi ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” Cea de a doua venire are scopul de a împlini toate planurile celei dintâi veniri pentru cei ce cred. Acest lucru face din ea „fericita lor nădejde” (Tit 2.13). Evenimentul acesta nu are nimic a face cu moartea (cu care a fost confundat deseori). Departă de așa ceva, atunci când Domnul Isus Hristos va veni, dacă un credincios va fi în viață, nu va mai vedea moartea. Vezi 1 Corinteni 15.51,52; 1 Tesaloniceni 4.15,17. Venirea aceasta nu are nimic a face cu

moartea, incat apostolul subliniaza in mod deosebit faptul acesta: „Nu vom adormi toti.” Venirea Lui este aratata ca fiind in contrast cu moartea.

Un alt lucru trebuie notat: „El Se va arata celor ce-L asteapta.” Nici vorba ca aratarea lui Hristos sa fie pentru noi la moarte. Vom pleca, sa fim impreuna cu Hristos. De asemenea in Coloseni 3.4 citim: „Cand Se va arata Hristos, viata noastra, atunci va veti arata si voi impreuna cu El in glorie.” Nu numai ca El Se va arata, dar ne vom arata si noi impreuna cu El. Apoi in 1 Ioan 3.2 este scris: „Stim ca atunci cand Se va arata El, vom fi ca El.” La venirea Lui, noi avem sa fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu in glorie (Romani 8.29).

Citim apoi in Filipeni 3.20-21: „Cetatenia noastra este in ceruri, de unde si asteptam ca Mantuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul starii noastre smerite si il va face asemenea trupului Sau de slava.” Multe alte locuri din Scrip-tura ar putea fi citate, dar acestea vor fi de ajuns ca sa arate ca venirea Lui nu are nimic a face cu moartea. Este vorba de puterea unui Mantuitor viu, care ne smulge din orice influenta a mortii.

Daca Duhul lui Dumnezeu lucreaza in inimile noastre cu putere, ne da acum o partasie buna cu Isus glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Inima celui sfant este indreptata numai spre Hristos Insusi. Si aceasta ne sfinteste. „Noi toti privim cu fata descoperita gloria Domnului...” Care deci ne este speranta in legatura cu toate acestea? Speranta noastra este sa fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu in glorie. „Dupa cum am purtat chipul celui din tarana, vom purta si chipul Celui ceresc.” (1 Corinteni 15.49.) Aceasta este dorinta, obiectul sperantei in cel credincios. Acum noi purtam chipul celui facut din tarana, dar asteptarea noastra este sa fim facuti asemenea lui Hristos in glorie. „Stim ca atunci cand Se va arata El, vom fi ca El”. Nu inseamna ca n-ar fi nici o schimbare morala lucrata chiar de pe acum, dar efectul pe care il are aceasta lucrare este sa ne faca sa dorim sa fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, atunci, in glorie.

Asa stand lucrurile, Dumnezeu nu putea sa ne dea o speranta mai glorioasa sau mai plina de putere practica in dezlipirea de lume. Dar cand vom fi noi schimbati in chipul Sau? La moarte? Este clar ca nu atunci, deoarece atunci trupurile celor sfinti ar fi in mormant, iar asteptarea noastra este sa avem si trupurile facute asemenea trupului glorios al lui Hristos.

Scriptura vorbeste de oameni care au fost glorificati, dar niciodata de suflete glorificate.

Este mult mai bine sa pleci ca sa fii impreuna cu Hristos (Filipeni 1.23). N-as vrea sa slabesc acest gand. Apostolul Pavel spune: „Chiar in cortul aces-ta, deci, gemem apasati; nu pentru ca dorim sa fim dezbracati, ci sa fim imbracati, pentru ca ce este muritor sa fie inghitit de viata (adica, ce vreau este sa am acest trup muritor schimbat, fara sa vad moartea). Si Cel ce ne-a facut chiar pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului. Asadar, noi suntem totdeauna plini de

incredere." Increderea pe care o am nu este intrerupta la moarte. Viata din sufletul meu nu va fi afectata de moarte. Daca plec, atunci voi fi impreuna cu Domnul si "imi place mai mult sa parasesc trupul acesta, ca sa fiu acasa la Domnul." Dar vreau ca „ce este muritor sa fie inghitit de viata”, vreau ca lucrul acesta sa fie implinit in mine insumi, sa fiu facut asemenea Lui.

Nu sunt decat patru locuri in Noul Testament in care se vorbeste de bucuria duhurilor despartite de trup. In Luca 23.42-43, talharul care murea spune Domnului Isus: „Doamne, adu-Ti aminte de mine cand vei veni in imparatia Ta”, iar Domnul Isus ii raspunde: „Adevarat iti spun, astazi vei fi cu Mine in rai.” In Faptele Apostolilor 7.59, Stefan spune: „Doamne Isuse, primeste duhul meu!” Apoi sunt locurile din 2 Corinteni 5.8 si Filipeni 1.23.

Vedem in aceste locuri ca sufletul, plecand din aceasta lume, eliberat de necaz, sta intr-un loc unde pacatul nu-l mai poate ajunge si se bucura de Domnul. Totusi nu acesta este obiectul asteptarii noastre; speranta noastra este sa fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, in glorie; avem sa fim „asemenea Lui”.

„Prea iubitilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Si ce vom fi nu s-a aratat inca, dar stim ca atunci cand Se va arata El, vom fi ca El, pentru ca Il vom vedea asa cum este. Si oricine are nadejdea aceasta in El, se curateste, dupa cum El este curat.” Acesta este efectul practic al asteptarii Lui. Nu se spune nicaieri (oricat de fericit este lucrul acesta) ca „cel ce are speranta ca va merge in cer, se curateste”. Ce am eu de asteptat? Sa fiu asemenea lui Hristos. Si care este efectul acestei asteptari? Voi cauta sa fiu asemenea Lui, pe cat se poate chiar de pe acum. Acesta este efectul practic in prezent al sigurantei ca vom fi asemenea lui Hristos cand Se va arata El.

O speranta colectiva

Dar aceasta este o speranta pe care o am impreuna cu toti sfintii, ea nu este numai asteptarea mea individuala. Este speranta Adunarii. De aceea, cand este vorba de cina Domnului, este scris: „Ori de cate ori mancati painea aceasta si beti paharul acesta vestiti moartea Domnului (nu pana la moarte, ci) pana va veni El.” (1 Corinteni 11.26.) Iata temelia asteptarii noastre comune: moartea Domnului Hristos. Si noi vom continua sa aratam acest lucru pana ce El va veni din nou sa ne ia la Sine. Daca ma gandesc la moarte, la plecarea mea ca sa fiu impreuna cu Hristos, ma gandesc la mine insumi. Voi fi eu fericit, dar inca nu va fi aratata gloria intregii Adunari. Cand insa va veni Hristos, orice sfant va fi acolo si Hristos va vedea atunci rodul muncii Lui si va fi inviorat. Mireasa va avea pe Mire si Mirele va avea Mireasa. Nu este numai faptul izolat ca eu voi fi fericit. Duhul lui Dumnezeu ma face sa ies din mine insumi, gandind la lucrul acesta, ca sa fiu una cu tot trupul

lui Hristos. Domnul Hristos va avea aceasta Adunare pe care a iubit-o și pentru care S-a dat pe Sine Insuși ca s-o aiba (Efeseni 5) cu Sine în glorie.

Aștept o Persoana

Ganditi-va și la un alt lucru. Speranța aceasta ne îndreaptă inima spre Hristos Insuși. Aștept o Persoană pe care o iubesc. El, care m-a iubit, care a raurit pentru mine, va veni iar, să mă ia la El; și eu pe El îl aștept. Ingerii spuneau: Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut suindu-Se la cer." (Faptele Apostolilor 1). Ei pierduseră Persoana pe care o iubeau. Stateau în picioare privind spre cer, dorindu-L pe El, și cel dintâi gând pe care Dumnezeu îl aduce inimii este: El va veni înapoi în același fel. Ei aveau să aștepte venirea Lui. Era un adevăr deosebit de însemnat, care să fie ținut ca un lucru permanent înaintea sufletului. Se vede adevărul acesta prin toate epistolele, însoțind toate sentimentele de acum, fie de bucurie, fie de întristare.

Asa este, de exemplu, la 1 Corinteni 1.7. Toti erau împreună, așteptând (nu ca un lucru individual, ci ca o speranță comună) venirea Domnului Isus Hristos. Așteptau nu să moară, ci așteptau arătarea Lui.

Observați și un alt lucru. Multi au gândit că am avea de așteptat o altă revarsare a Duhului Sfânt. O trasatură foarte caracteristică și esențială a Adunării lui Dumnezeu este faptul că Duhul Sfânt locuiește în ea. Aceasta nu mai este o speranță a noastră, ci un lucru împlinit, pe care îl avem deja, de la Cincizecime, Acest "alt Mângâietor" care să rămână cu noi în veac (Ioan 14). „Multumesc lui Dumnezeu, spune apostolul, „totdeauna pentru voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat"...

În viața creștină toate sunt în legătură cu venirea Lui

Dacă ne îndreptăm spre cea dintâi epistolă către Tesaloniceni găsim că aici orice lucru este pus în legătură cu venirea lui Hristos. Gândul venirii Lui însoțește toate gândurile obișnuite, zilnice, toate speranțele, afecțiunile, motivele sfinților, în toate lucrurile vieții de toate zilele. La întoarcerea lor la Dumnezeu (capitolul 1) puterea Cuvântului Lui îi făcuse atât de mult asemenea cu Cel predicat de Pavel, încât cei din jurul lor nu-i mai puteau privi ca înainte. Însăși lumea vorbea despre ei (poate spunând „ce nebunie!", dar totuși dând o mărturie). Și ce se spune despre ei? Ca s-au întors la Dumnezeu de la idoli și că îl așteptau pe Fiul Său din ceruri. Adică ei parasiseră idolii, lemnele și pietrele înaintea cărora se închinaseră mai înainte și acum așteptau pe Fiul lui Dumnezeu să vină din ceruri. Și apostolul Pavel este în totul de acord cu așteptarea lor.

Așteptarea Fiului lui Dumnezeu din ceruri să fie ca un gând obișnuit sufletului nostru și el va tăia legăturile noastre cu lumea și ne va alipi inimile de El și nu de altceva.

Priviti la sentimentele crestine ale apostolului (capitolul 2). Ce frumoasa imagine a grijii pline de dragoste pentru ceilalti! Si el incheie: „Cine este nadejdea, sau bucuria sau cununa noastra de bucurie? Nu sunteti voi, inaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteti slava si bucuria noastra." Acesta este timpul (spune el) cand voi avea parte de toata bucuria afectiunilor crestine.

Iar in capitolul 3, gandul venirii Lui este asociat cu sfintenia in cei credinciosi: „sa vi se intareasca inimile si sa fie fara vreo invinuire in sfmtenie, ... la venirea Domnului nostru Isus cu toti sfintii Sai." (versetul 13.)

Apoi, in capitolul 4, ce mangaiere aduce gandul venirii Lui cand este vorba de moartea fratilor! Ei nu erau obisnuiti sa vada pe crestini murind (atat de mult era prezenta 'asteptarea venirii din nou a Domnului Hristos) si de aceea a fost o mangaiere deosebita a lor, la patul de moarte a unui frate, sa fie in stare sa-si aminteasca unul altuia de strangerea laolalta cand El va veni sa rapeasca pe ai Sai.

Mangaierea apostolului pentru sfintii indurerati de moartea fratilor nu era: „Fiti multumiti, ei s-au dus in cer", pentru ca atunci ar fi zis: "Si voi veti fi impreuna cu ei." Atat de mult umplea venirea Domnului sufletele lor ca un lucru prezent, incat el dadea mangaierea aceasta in cazul cand erau langa patul de moarte al unui crestin: „Dumnezeu il va aduce inapoi, cand va veni Isus."

In 2 Tesaloniceni avem asteptarea aceasta in legatura cu mangaierea in necaz si persecutie. Ei erau intr-un necaz foarte greu (desi erau rabdatori in toate si credinta lor mergea crescand si dragostea lor unii fata de altii se arata din belsug). Ce mangaiere le da apostolul? „Veti merge in curand in cer"? Nu aceasta era mangaierea. Desigur, ei aveau sa mearga in cer, dar ei aveau sa aiba parte de odihna cand va veni Isus!

O inviere deosebita

invierea celor sfinti (cea dintai inviere) are loc la venirea Domnului Hristos. Asa cum este scris, „fiecare la randul cetei lui": Hristos, cel dintai rod; apoi cei ce sunt ai lui Hristos, la venirea Lui. invierea aceasta este cu totul deosebita de a celor rai. Va fi o inviere atat a celor drepti, cat si a celor nedrepti, dar pe principii diferite.

Cei dintai au viata in Hristos, viata care nu are nimic comun cu lumea din jur. Mai mult, ei au Duhul lui Dumnezeu care locuieste in ei. „Daca Duhul Celui ce a inviat pe Isus dintre cei morti locuieste in voi, Cei ce a inviat pe Hristos Isus dintre cei morti va invia si trupurile voastre muritoare, din cauza Duhului care locuieste in voi." (Romani 8.11.) „Trupul este pentru Domnul, si

Domnul pentru trup. Si Dumnezeu, care a inviat pe Domnul, ne va invia si pe noi, cu puterea Lui." (1 Corinteni 6.13-14.) Trupul este al Domnului, ca si sufletul.

In ce priveste pe cei rai, Hristos ii va invia pentru judecata, dar nu in acelasi timp cu cei credinciosi. Hristos va implini pentru trupurile celor sfinti ceea ce a implinit deja pentru sufletele lor. Cei rai insa vor fi chemati la judecata si obligati sa dea cinste lui Hristos, chiar in ciuda lor insile.

In Luca 20.35 se precizeaza aceasta deosebire, de a avea parte de invierea dintre cei morti.

In ce priveste pacatele mele, El le-a inlaturat la cea dintai inviere a Sa. Si la cea de a doua venire a Sa, eu ma voi infatisa inaintea Lui, care a murit deja pentru mine.